ഫെബ്രുവരി 02, 2009

കർത്താവിന്റെ സമർപ്പണ തിരുനാൾ

ഇന്ന് കർത്താവിന്റെ സമർപ്പണത്തിരുന്നാളാണ് നാം ആഘോഷിക്കുന്നത്. സമർപ്പിതനായ യേശുവിനോടൊപ്പം സമർപ്പിതരായ ഒരു കൂട്ടം ആളുകളെയാണ് ഇന്നത്തെ സുവിശേഷം നമുക്ക് കാണിച്ചുതരുന്നത്.

മറിയം ദൈവേഷ്ടത്തിന് തന്നെത്തന്നെ പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിച്ചവളായിരുന്നു. നീതിമാനായ യൗസേപ്പ് തിരുകുടുംബത്തിന്റെ സംരക്ഷണത്തിനും പരിപാലനത്തിനുമായി തന്നെത്തന്നെ സമർപ്പിച്ചവനായിരുന്നു. നീതിമാനും ദൈവഭക്തനും പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നിറഞ്ഞവനുമായ ശെമയോൻ കർത്താവിന്റെ അഭിഷിക്തനാകുവനായി സ്വയം സമർപ്പിച്ചവനായിരുന്നു. ദീർഘകാലം ദൈവാലയം വിട്ടുപോകാതെ പ്രാർത്ഥനയിലും ഉപവാസത്തിലും ജീവിതം ചെലവഴിച്ച അന്നാ പ്രവാചകിയും ദൈവത്തിനു തന്നെത്തന്നെ സമർപ്പിച്ചവളായിരുന്നു. ഇന്ന് ഇവിടെ സമ്മേളിച്ചിരിക്കുന്ന നാമെല്ലാവരും സമർപ്പിതരാണ്. അതുകൊ -ï സമർപ്പണത്തിന്റെ ഈ തിരുനാളിൽ ഒന്നുകൂടി ആഴമായി നാം ചിന്തിക്കുന്നതും സമർപ്പണത്തെക്കുറിച്ച് തന്നെയായിരിക്കണം.

1. എന്താണ് സമർപ്പണം? നമുക്കുള്ളത് എന്തെങ്കിലും മറ്റുള്ളവർക്ക് നൽകുന്നതാണ് സമർപ്പണം. സമർപ്പണം ത്യാഗമാണ്; നമുക്കുള്ളത് വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതാണ്, ത്യജിക്കുന്നതാണ് സമർപ്പണം. സ്നേഹമാണ് ഈ ത്യാഗത്തിന്, സമർപ്പണത്തിന് നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. സ്നേഹത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ച് ത്യാഗത്തിന്റെ തോതും വർദ്ധിക്കും. ഒരു ഭിക്ഷക്കാരനുവേ -ï നാം ത്യജിക്കുന്നത് ഏതാനും ചില നാണയതുട്ടുകൾ മാത്രമായിരിക്കും. എന്നാൽ ഒരമ്മ തന്റെ കുഞ്ഞിനു വേ -ï സ്വന്തം ജീവനെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കാൻ തയ്യാറാകും. ത്യാഗമനോഭാവമില്ലാത്തവരെ, വിട്ടുകൊടുക്കാൻ മനസ്സില്ലാത്തവരെ സമർപ്പിതരെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല.

   സമർപ്പണത്തിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല മാതൃക ദൈവം തന്നെയാണ്. മനുഷ്യരുടെ സ്നേഹത്തിന് പല തട്ടുകളുള്ളതു പോലെ അവരുടെ സമർപ്പണത്തിനും പല തട്ടുകളു -ï. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിനും സമർപ്പണത്തിനും പല തട്ടുകളില്ല; ദൈവത്തിൽ എല്ലാം പൂർണ്ണമാണ്. ദൈവം നമ്മെ പൂർണ്ണമായും സ്നേഹിക്കുന്നു. അതുകൊ -þതന്നെ നമുക്കു വേ -ïയുള്ള ദൈവത്തിന്റെ സമർപ്പണവും പൂർണ്ണമാണ്. ഈ പ്രപഞ്ചത്തെയോ അതിലെ സകല ചരാചരങ്ങളെയോ നമുക്കു വേ -ï സൃഷ്ടിച്ചതു കൊ -ï ദൈവം സംതൃപ്തനായില്ല; തന്റെ പുത്രനെത്തന്നെ അവിടുന്ന് നമുക്കായി വിട്ടുതന്നു. ഇതിനെക്കാൾ വലിയ സമർപ്പണമില്ല. വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ പറയുന്നതുപോലെ ''അവനിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഏവനും നശിച്ചുപോകാതെ നിത്യ ജീവൻ പ്രാപിക്കുന്നതിനുവേ -ï തന്റെ ഏക ജാതനെ നൽകാൻ തക്കവിധത്തിൽ ദൈവം ലോകത്തെ അത്രയേറെ സ്നേഹിച്ചു'' (യോഹ. 3, 16). ഇതാണ് സ്നേഹത്തിന്റെയും സമർപ്പണത്തിന്റെയും ഉദാത്തമായ മാതൃക.

ദൈവത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ ഈ സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചും അർപ്പണത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള അവബോധമാണ് ഈ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുവാനും ഈ ദൈവത്തിനായി നമ്മെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കുവാനും നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്.

പൂർണ്ണമായും നമ്മെ സ്നേഹിക്കുകയും നമുക്കായി സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദൈവം പൂർണ്ണമായ സ്നേഹവും അർപ്പണവുമാണ് നമ്മിൽ നിന്നും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്. ഭാഗികമായ സ്നേഹവും അർപ്പണവും ദൈവത്തെ ഒരിക്കലും സംതൃപ്തനാക്കുകയില്ല. ഏറ്റവും നല്ലതാണെന്ന് നാം കരുതുന്നവയൊക്കെ ദൈവത്തിന് സമർപ്പിച്ചുകൊ ▬ । അവിടുത്തോടുള്ള നമ്മുടെ സ്നേഹം നാം പ്രകടമാക്കണം. ഉദാഹരണമായി കായേൻ ഏതാ ▬ । ഉപയോഗശൂന്യമായ കുറെ ധാന്യങ്ങളെടുത്ത് ദൈവത്തിന് ബലിയർപ്പിച്ചു. ആബേലാകട്ടെ തന്റെ ആടുകളിൽ ഏറ്റവും നല്ലതിനെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് ദൈവത്തിനു ബലിയർപ്പിച്ചു. ആബേലിന്റെ ബലി ദൈവം സ്വീകരിച്ചു; കായേന്റെ ബലി ദൈവം നിരസിച്ചു. തനിക്കുള്ളതെല്ലാം വേണമെങ്കിൽ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കാൻ അബ്രഹാം തയ്യാറായിരുന്നു. എന്നാൽ ദൈവം ആവശ്യപ്പെട്ടത് അബ്രഹാം ഏറ്റവുമധികം സ്നേഹിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനെയായിരുന്നു. അതിനു തയ്യാറായപ്പോഴാണ് അബ്രഹാം ദൈവത്തിന് പ്രിയങ്കരനായിത്തീർന്നത്; സമർപ്പിതൻ എന്ന വിശേഷണത്തിന് അർഹനായിത്തീരുന്നത്. ത്യാഗപൂർണ്ണമായ സ്നേഹം കൂടാതെ സമർപ്പണത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുവാനേ സാധിക്കുകയില്ല.

ദൈവത്തെ എപ്രകാരം സ്നേഹിക്കണമെന്നും, എങ്ങനെ നമ്മെ അവിടുത്തേക്ക് സമർപ്പിക്കണമെന്നും സ്വന്തം മാതൃകയിലൂടെ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുവാനാണ് യേശു ഈ ലോകത്തിലേയ്ക്ക് വന്നത്. ബ്രഹ്മചര്യത്തിലൂടെ തന്നെത്തന്നെയും ദാരിദ്ര്യത്തിലൂടെ തനിക്കുള്ളവയെയും അനുസരണത്തിലൂടെ തന്റെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളെയും അവിടുന്ന് ദൈവപിതാവിനു സമർപ്പിച്ചു. ബ്രഹ്മചര്യം, ദാരിദ്ര്യം, അനുസരണം എന്നീ മൂന്നു വൃതങ്ങളിലൂടെ നാം ശ്രേഷ്ഠമായി കരുതുന്നവയെയെല്ലാം ദൈവതിരുമുമ്പിൽ സമർപ്പിച്ചുകൊ ▬ । യേശുവിനെ അനുകരിക്കുമ്പോഴാണ് നാമും സമർപ്പിതരായിത്തീരുന്നത്. പൂർണ്ണമായ സ്നേഹവും സമർപ്പണവും ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊ ▬ । യേശുവിളിച്ച ശിശഷ്യന്മാർക്ക് അവിടുന്ന് നൽകിയ ഉപദേശം നമുക്ക് സുപരിചിതമാണല്ലോ: ''സ്വന്തം പിതാവിനെയും മാതാവിനെയും ഭാര്യയെയും മക്കളെയും, സഹോദരന്മാരെയും സഹോദരിമാരെയും എന്നല്ല സ്വജീവനെത്തന്നെയും വെറുക്കാതെ (പരിത്യജിക്കാതെ) എന്റെ അടുക്കൽ വരുന്ന ആർക്കും എന്റെ ശിഷ്യനായിരിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല'' (ലൂക്കാ. 14, 26). ഒന്നും ബാക്കിവയ്ക്കാതെ എല്ലാം ദൈവ സ്നേഹത്തെ പ്രതി വിട്ടുക്കൊടുക്കുവാൻ തയ്യാറാകുമ്പോഴാണ് നാം സമർപ്പിതരായിത്തീരുന്നത്.

2. Spe Salvi അതായത് പ്രത്യാശയിൽ രക്ഷ എന്ന തന്റെ ചാക്രിക ലേഖനത്തിൽ സെവ്ഡോ റൂഫീനസിനെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊ ▬ । പരിശുദ്ധ പിതാവ് ബെനഡിക്ട് പതിനാറാമൻ അർപ്പിതരെക്കുറിച്ച് പറയുന്നതിപ്രകാരമാണ്: ''മനുഷ്യകുലം മുഴുവനും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിന് ഏതാനും ചിലരോട് (അർപ്പിതരോട്) നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവർക്ക് നന്ദി. അവരുടെ അഭാവത്തിൽ ഈ ലോകം നാശമടഞ്ഞേനെ'' (15).

അർഷണത്തിലൂടെ തങ്ങളെത്തന്നെ മുഴുവനായും ദൈവത്തിനു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നവരുടെ മേൽ ദൈവം അങ്ങേയറ്റം സംപ്രീതനാണ്. അവർ വസിക്കുന്ന സമൂഹത്തെ ദൈവം പ്രത്യേക വിധം സംരക്ഷിക്കുമെന്നും അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം സമൂഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അനുഗ്രഹങ്ങളുടെ ഒരു സ്രോതസ്സായിത്തീരുമെന്ന വിശ്വാസം എല്ലാക്കാലത്തും എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലുമുള്ള മനുഷ്യരുടെ ഇടയ്ക്ക് ഉ - ണ്ടായിരുന്നു.

ഉദാഹരണത്തിന് സോദോം, ഗൊമോറാ നഗരങ്ങളിൽ പാപം പെരുകി. ദൈവം ആ നഗരങ്ങളെ നശിപ്പിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. എന്നാൽ ദൈവം സ്നേഹിച്ചിരുന്ന നീതിമാനായ ലോത്ത് എന്ന മനുഷ്യൻ ആ നഗരത്തിലു - ണ്ടായിരുന്നുടത്തോളം കാലം തന്റെ നിശ്ചയം നടപ്പിലാക്കാൻ ദൈവത്തിനു തന്നെ സാധിക്കുന്നില്ല. ഈ നഗരങ്ങളുടെ വിനാശത്തെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞപ്പോൾ അബ്രഹാം അവർക്കുവേ - ണ്ടി ദൈവസന്നിദ്ധിയിൽ മാദ്ധ്യസ്ഥം വഹിക്കുന്നു. ദൈവത്തോടു അബ്രഹാം ചോദിച്ചതിപ്രകാരമാണ്: ''ദുഷ്ടന്മാരോടൊപ്പം നീതിമാന്മാരെയും അങ്ങു നശിപ്പിക്കുമോ? നഗരത്തിൽ 50 നീതിമാന്മാരു - ണ്ടെങ്കിൽ അങ്ങ് അതിനെ നശിപ്പിക്കുമോ?'' ''നശിപ്പിക്കുകയില്ല'' ദൈവം ഉത്തരം നൽകി. അബ്രഹാം വീ - ണ്ടും വീ - ണ്ടും ചോദിച്ചു: ''45 ആണെങ്കിലോ, 40 ആണെങ്കിലോ, 30 ആണെങ്കിലോ, 20 ആണെങ്കിലോ, അവസാനം, പത്തു നീതിമാന്മാർ മാത്രമേ ആ നഗരത്തിലുള്ളുവെങ്കിൽ ആനഗരത്തെ നശിപ്പിക്കുമോ'' എന്ന് ചോദിക്കുന്നു. ''ഇല്ല'' എന്നു തന്നെ ദൈവം ഉത്തരം നൽകുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരേ ഒരു നീതിമാനായ ലോത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യമാണ് ആ നഗരങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നതിന് ദൈവത്തിന് ഒരു തടസ്സമായി നിൽക്കുന്നത്.

ഇംഗ്ല - ണ്ടിലെ ഒരു പട്ടണമായ ഡൻകിർക്കിലെ സന്യാസ സമൂഹത്തിന്റെ ജീവിത രീതിയെക്കുറിച്ച് നൂറ്റാ - ണ്ടുകൾക്കു മുൻപ് എഴുതിയ ഒരു ഗ്രന്ഥമു - ണ്ട്. ഈ സന്യാസികൾ ഭിക്ഷാടനം ചെയ്താണ് ജീവിച്ചിരുന്നത്. തങ്ങളുടെ ഭവനത്തിൽ പ്രാർത്ഥനയിലും പഠനത്തിലും വ്യാപൃതരായിരിക്കുന്ന അവർ അത്യാവശ്യമുള്ളവ മാത്രമേ ഭിക്ഷയായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ചില അവസരങ്ങളിൽ ആവശ്യത്തിന് ആഹാരം കിട്ടാതെവരുമ്പോൾ കുറെനാൾ അവർ പട്ടിണി കിടന്നു നോക്കും. നിവർത്തിയില്ലാതെ വരുമ്പോൾ അവർ തങ്ങളുടെ ആശ്രമത്തിന്റെ ഒരു മൂലയ്ക്ക് കെട്ടിത്തൂക്കിയിരുന്ന ഒരു പ്രത്യേക മണി അടിക്കും. ''പട്ടിണിമണി'' എന്നാണ് അത് അറിയപ്പെടുന്നത്. ഈ മണിനാദം കേൾക്കുമ്പോൾ പട്ടണവാസികളാകെ പരിഭ്രാന്തരാകും. ''യേശുവേ, മാതാവേ, സന്യാസികൾ പട്ടിണിയിലാണ്. അഥവാ അവർ നമ്മുടെ സമൂഹം വിട്ടുപോവുകയാണെങ്കിൽ നാമെല്ലാം സോദോം ഗോമോറെ പോലെ നശിക്കും'' എന്നുപറഞ്ഞുകൊ - ണ്ട് ആളുകൾ പരക്കം പായുകയും അത്യാവശ്യ സാധനങ്ങളെല്ലാം ഉടനെ തന്നെ ആശ്രമത്തിൽ എത്തിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ഇന്നും ഒരു നല്ല പരിധിവരെ നമ്മുടെ ജനം വിശ്വസിക്കുന്നതും ഇതുതന്നെയാണ്. അതുകൊ - ണ്ടാണ് അവർ അർപ്പിതരെ ബഹുമാനിക്കുന്നതും സംരക്ഷിക്കുന്നതും അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം സമൂഹത്തിലു - ണ്ടാകണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നതും. ഈ സമൂഹത്തിൽ നിന്ന്
\mw]eXpw kz\Icn¡p¶p-\;]e t\«§fpap-m¡p¶p-v. F¶mÂ \½psS
അർഷണത്തിന്റെ സ്വഭാവമെന്ത്? ജനങ്ങളിൽ നിന്നു സ്വീകരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ കൂടുതൽ നാം അവർക്ക് കൊടുക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അർപ്പിതരെന്ന വിശേഷണത്തിന് നാം

അർഹരാണോ? ഇത്തിൾക്കണ്ണികളെപ്പോലെ സമൂഹത്തെ ചൂഷണം ചെയ്ത് ജീവിക്കുന്നവരാണ് പുരോഹിതരും സന്യസ്തരുമെന്ന് സഭാ ശത്രുക്കളെങ്കിലും പറഞ്ഞു പരത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു - l. ഈ ആരോപണങ്ങളിൽ എന്തെങ്കിലും കഴമ്പു t - m? അത്യാവശ്യത്തിനുള്ളതു മാത്രമാണോ നാം അവരിൽ നിന്ന് സ്വീകരിക്കുന്നത്? ദൈവജനത്തെ സ്നേഹിക്കുകയും അവർക്കുവേ - ll അദ്ധ്വാനിക്കുകയും സഹിക്കുകയും ചെയ്തുകൊ - l നമ്മെത്തന്നെ മുഴുവനായും അവർക്കായി വിട്ടുകൊടുക്കുവാൻ നാം സന്നദ്ധരാണോ?

3. എന്തിന് മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുകയും അവരെ വിധിക്കുകയും ചെയ്യണം? ഞാൻ എന്നെക്കുറിച്ചു തന്നെ, എന്റെ അർപ്പണത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചുപോവുകയാണ്. അങ്ങനെ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് ഭയം തോന്നുന്നു. ''അർപ്പിതൻ'' എന്ന വിശേഷണത്തിന് ഞാൻ അർഹനല്ല എന്ന് തോന്നലാണ് എന്നിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത്. കാരണം എന്റെ ജനങ്ങളിൽ നിന്നും എനിക്ക് കിട്ടുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെയും കരുതലിന്റെയും ബഹുമാനാദരവുകളുടെയും സഹായത്തിന്റെയും സഹകരണത്തിന്റെയും ഒരംശംപോലും എനിക്ക് കൊടുത്തുവീട്ടാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. സ്വീകരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ കൊടുക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ എന്റെ അർപ്പണത്തിന് എന്തു മേന്മയാണുള്ളത്?

അതുകൊ - pതന്നെ എന്നാലാവുന്നത് എന്റെ ജനത്തിനുവേ - ll ചെയ്തുകൊ - l എന്നെത്തന്നെ ബോധപൂർവ്വം അവർക്കായി സമർപ്പിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഓരോ ദിവസം ഒരു പ്രതിഫലവും മേടിക്കാതെ അവർക്കായി ഞാൻ ദിവ്യബലിയർപ്പിക്കുന്നു. യാമപ്രാർത്ഥനകൾ മുടങ്ങാതെ ചൊല്ലിക്കൊ - l ഞാൻ അവർക്കായി മണിക്കൂറുകളെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നു. എന്റെ സമർപ്പിത ജീവിതത്തെ എന്തെങ്കിലും സമ്പാദിച്ചുകൂട്ടാനോ സ്വാർത്ഥ നേട്ടങ്ങളു - mക്കാനോ ഉള്ള ഒരു ഉപാധിയായി ഉപയോഗിക്കാതിരിക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അത്യാവശ്യമുള്ളതല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അവരിൽ നിന്നും സ്വീകരിക്കാതിരിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. എന്റെ വേദനകളും സഹനങ്ങളും എന്റെ ജനത്തിന്റെ വിശുദ്ധീകരണത്തിനായി ഞാൻ കാഴ്ച്ചവയ്ക്കുന്നു. യേശുവിന്റെ കല്പനയനുസരിച്ച് ദാനമായി ലഭിച്ചതെല്ലാം ദാനമായിത്തന്നെ മറ്റുള്ളവർക്ക് നൽകുവാൻ ഞാൻ പരിശ്രമിച്ചുകൊ - llരിക്കുന്നു.

സർവ്വോപരി എന്നെ ആകർഷിക്കുന്നത് യേശുവിന്റെ ഈ വചനങ്ങളാണ്: ''അവരും സത്യത്താൽ വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടേ - Xിന് അവർക്കുവേ - ll ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നു'' (യോഗ. 17, 19). ദൈവത്തിന്റെയും മനുഷ്യരുടെയും മുമ്പിൽ നാം ചെയ്തുകൂട്ടുന്ന കാര്യങ്ങളല്ല പ്രധാനം; പിന്നെയോ നാം എന്തായിരിക്കുന്നുവോ അതാണ് ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നത്. ഹൃദയപരമാർത്ഥതയോടെ, ഹൃദയ നിഷ്കളങ്കതയോടെ വ്യാപരിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയാണെങ്കിൽ സമർപ്പിതരായ നമ്മുടെ ജീവിതം നാം ജീവിക്കുന്ന സമൂഹത്തിന് അനുഗ്രഹങ്ങളുടെ ഒരു സ്രോതസ്സായിരിക്കും.

ഈ അടുത്തകാലത്തായി പത്രമാദ്ധ്യമങ്ങൾ സമർപ്പിതർക്കെതിരായി ശക്തമായി ആഞ്ഞടിക്കുന്നത് നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടു - mവണം. ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലുള്ള, ജനം

കരുതുന്നതുപോലുള്ള സമർപ്പിതരല്ല നാം, പിന്നെയോ, വിശുദ്ധിയുടെ മുഖംമൂടിയണിഞ്ഞ കപടഭക്തരാണ് നാമെന്ന് പൊതുജനത്തെ വിശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ മാദ്ധ്യമങ്ങൾ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിക്കുകയാണ്. അതുകൊ - ് ഇന്നിന്റെ ഈ പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിൽ നാം സമർ]പ്പിതരായിരുന്നാൽ മാത്രം പോരാ നമ്മുടെ വാക്കിലൂടെയും പ്രവൃത്തിയിലൂടെയും ജീവിതമാതൃകയിലൂടെയും നാം യഥാർത്ഥ സമർപ്പിതരാണെന്ന് ലോകത്തെ വിശ്വസിപ്പിക്കുവാനും നമുക്കു കഴിയണം. ''വചനം മാംസമായി നമ്മുടെ ഇടയിൽ വസിച്ചു'' (യോഹ. 1, 14). ലോകാവസാനംവരെ ഈ വാസം തുടരുകയും ചെയ്യും. (cfr. മത്താ 28, 20). വചനത്തിSന്റ നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ള ഈ വാസത്തിലൂടെയാണ് ലോകത്തിന് രക്ഷകൈവരുന്നത്. ഇതുപോലെ ദൈവസ്നേഹം പുരോഹിതനായി, സന്യാസിയായി, സന്യാസിനിയായി ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വസിക്കുമ്പോഴാണ് അർപ്പിതർ രൂപം കൊള്ളുന്നത്. അർപ്പിതരുടെ ഈ സഹവാസം ദൈവജനത്തിന് രക്ഷാകCമായ ഒരു അനുഭവമാണ്. ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ മാംസ രൂപങ്ങളാണ് നാമെന്ന് നമ്മുടെ ജനത്തിന് മനസ്സിലാക്കുവാനും അനുഭവിക്കുവാനും സാധിക്കണം.

4. സമർപ്പിത ജീവിതത്തെ ഒന്നുകൂടി തിളക്കമുള്ളതാക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഒരു ഉപദേശം ഒരു മുസ്ലീം ആചാര്യൻ നൽകുന്നു - ്. സൂഫിഫരീദ്-ഉദ്-ദിൻ-അത്താർ എന്നാണ് ഈ ആചാര്യന്റെ പേര്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ അർപ്പിതരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നാലു കാര്യങ്ങളാണ് പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നത്. അതുകൊ - ്, ഈ നാലു കാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധകേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊ - ് ജീവിക്കാൻ അർപ്പിതർക്ക് കഴിയണം.

ഒന്നാമതായി, ജീവിതം മുന്നോട്ടു കൊ - pപോകണമെങ്കിൽ ഭക്ഷണവും അതോടനുബന്ധിച്ച സൗകര്യങ്ങളും ആവശ്യമു - ്. എന്നാൽ, സൗകര്യങ്ങളൊക്കെ ഒരു പരിധിക്കപ്പുറമാകുമ്പോൾ അത് അർപ്പിത ജീവിതത്തിന് ഒരു ഭാരമായിത്തീരും. അതുകൊ - ് ദൈവപരിപാലനയിൽ ആശ്രയിച്ചുകൊ - ്, അത്യാവശ്യമുള്ളത് മാത്രം സ്വീകരിച്ചുകൊ - ്, സമർപ്പിതർ സംതൃപ്തരാകണം. ഇതുതന്നെയാണ് യേശുവും നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്: ''നിങ്ങൾ ആദ്യം അവിടുത്തെ രാജ്യവും അവിടുത്തെ നീതിയും അന്വേഷിക്കുവിൻ, അതോടൊപ്പം മറ്റുള്ളവയെല്ലാം നിങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കും. അതിനാൽ നാളെയക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ ആകുലരാകരുത്'' (മത്താ. 6, 34). സുഭാഷിതങ്ങളിൽ കാണുന്ന പ്രാർത്ഥനയും ശ്രദ്ധേയമാണ്: ''ദാരിദ്ര്യമോ സമൃദ്ധിയോ എനിക്ക് തരരുതേ. ആവശ്യത്തിന് ആഹാരം തന്ന് എന്നെ പോറ്റേണമേ. ഞാൻ സമൃദ്ധിയിൽ അങ്ങയെ അവഗണിക്കുകയും കർത്താവ് ആര് എന്ന് ചോദിക്കുകയും ചെയ്തേക്കാം; ദാരിദ്ര്യം കൊ - ് മോഷ്ടിച്ച് ദൈവനാമത്തെ നിന്ദിക്കുകയും ചെയ്തേക്കാം'' (സുഭാ. 30, 8-9).

സൂഫി ആചാര്യൻ അർപ്പിതരിൽ നിന്നാവശ്യപ്പെടുന്ന ര - Mമത്തെ കാര്യമിതാണ്. എന്നെ കാത്തുപരിപാലിക്കുന്ന ദൈവത്തോട് വളരെ വലിയ കടപ്പാടുകൾ എനിക്കുS - ന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കണം. ഈ കടം പൂർണ്ണമായി കൊടുത്തുവീട്ടുവാൻ എന്നെക്കൊ - ് ഒരിക്കലും സാധിക്കുകയില്ല. അതുകൊ - ് എന്നാലാവുന്ന വിധത്തിൽ ഈ കടം കൊടുത്തുവീട്ടാൻ ദൈവേഷ്ടം നിറവേറ്റുന്നതിൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചുകൊ - ് ഞാൻ സദാ വ്യാപൃതനായിരിക്കുന്നു. ഈ മനോഭാവത്തോടുകൂടി ജീവിക്കുവാൻ അർപ്പിതർക്ക് സാധിക്കണം.

മൂന്നാമത്തെ കാര്യമിതാണ്. എനിക്കറിയാം, ഒരാൾ എന്നെ എപ്പോഴും എവിടെയും പിൻതുടർന്നുകൊ - Ïിരിക്കുന്നു; അതായത് മരണം. ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ എനിക്ക് മരണത്തെ നേരിട്ടേ മതിയാവൂ. അതുകൊ - ¦ ഏതു നേരത്തും മരണത്തെ നേരിടുവാനും അതിനെ അതിജീവിച്ച് നിത്യസൗഭാഗ്യത്തിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിക്കുവാനും ഞാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കണം. എന്റെ ഈ ഒരുക്കം ഞാൻ ജീവിക്കുന്ന സമൂഹത്തിലെ മറ്റുള്ളവർക്കും ഒരു മാതൃകയായിരിക്കും.

നാലാമതായി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കേ - XÏതാണ്. എന്റെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും, അവ പരസ്യമായാലും രഹസ്യമായാലും, ദൈവം സദാ ക - pകൊ - Ïിരിക്കുന്നു. അതുകൊ - ¦ പരിശുദ്ധനായ ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ലജ്ജാകരമായ ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കണം; നന്മ ചെയ്തുകൊ - ¦ എന്റെ ജീവിതത്തെ ധന്യമാക്കണം.

ഈ ദിവ്യബലിയിൽ സംബന്ധിച്ചുകൊ - ¦ യേശുവിനോടൊപ്പം നമ്മെയും ദൈവതിരുമുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കാം. നമ്മുടെ സമർപ്പണത്തെ തിളക്കമുള്ളതാക്കി തീർക്കാൻ വേ - കൃപയ്ക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കാം. ദൈവം നിങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.